

Sygn. akt III AUa 1124/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Daria Stanek (spr.)
Sędziowie:	SSA Alicja Podlewska SSO del. Monika Popielińska
Protokolant:	sekretarz sądowy Urszula Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2019 r. w Gdańsku

sprawy D. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 maja 2018 r., sygn. akt V U 222/18

oddala apelację.

SSA Alicja Podlewska SSA Daria Stanek SSO del. Monika Popielińska

Sygn. akt III AUa 1124/18

UZASADNIENIE

D. M. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 6 marca 2018 roku odmawiającej jej prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Pozwany organ rentowy wniosł o oddalenie odwołania i zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Słupsku wyrokiem z dnia 25 maja 2018 roku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującej prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 30 stycznia 2018 roku (pkt I) oraz stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt II). Swoje rozstrzygnięcie Sąd ten oparł na następujących ustaleniach faktycznych i prawnych.

D. M. (ur. (...)) prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą od 1 maja 1998 roku do 30 września 2016 roku. Następnie zarejestrowała się w Powiatowym Urzędzie Pracy i został jej przyznany zasiłek dla bezrobotnych od 6 października 2016 roku. Od dnia 1 lutego 2017 roku utraciła status osoby bezrobotnej i prawo do zasiłku w związku z podjęciem pracy u M. C. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K.. Odwołująca została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy jako pracownik biurowy. Stosunek pracy ustał w związku z likwidacją stanowiska pracy. W dniu

1 sierpnia 2017 roku ubezpieczona zarejestrowała się ponownie w PUP i prawo do zasiłku dla bezrobotnych zostało jej przyznane na podstawie art. 73 ust. 5 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy na okres skrócony o okres pobierania zasiłku przed utratą statusu bezrobotnego z tytułu podjęcia zatrudnienia, tj. do 4 kwietnia 2018 roku. Ubezpieczona w okresie pobierania zasiłku nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robot publicznych. Odwołująca w dniu 29 stycznia 2018 roku złożyła wniosek o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Na podstawie załączonych dokumentów (świadczeń pracy) udokumentowała niekwestionowany przez organ rentowy okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 40 lat, 5 miesięcy i 16 dni.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie ubezpieczonej zasługiwało na uwzględnienie, gdyż spełnia ona warunki do przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego w oparciu o art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Ukończyła 55 lat, posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący ponad 30 lat i w zakładzie pracy u M. C. zatrudniona była 6 miesięcy, zaś rozwiązanie tego stosunku pracy nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 29 b ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (j.t. Dz.U. z 2017 roku poz. 1065 ze zm.)

– z powodu likwidacji stanowiska pracy. Odwołująca złożyła wniosek o świadczenie przedemerytalne w dniu 29 stycznia 2018 roku. Przed złożeniem wniosku zasiłek dla bezrobotnych pobierała od 1 sierpnia 2017 roku tj. przez okres 180 dni (180 dni upłynęło w dniu 27 stycznia 2018 roku), co potwierdza złożone przez ubezpieczoną zaświadczenie z Powiatowego Urzędu Pracy w C.. W dacie złożenia wniosku nadal była zarejestrowana jako bezrobotna. Wykazała, iż nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej. Sąd Okręgowy podkreślił przy tym, że art. 2 ust. 5 pkt 2 nie stanowi przeszkody do przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego. Wykładnia tego przepisu i analiza warunków jakie należy spełnić, by nabyć prawo do świadczenia przedemerytalnego prowadzi do wniosku, iż celem tego przepisu jest możliwość aktywizacji zawodowej bezrobotnego - świadczenia pracy lub innej pracy zarobkowej w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych, bez utraty prawa do ubiegania się o świadczenie przedemerytalne, gdyż taki skutek by nastąpił bez tej regulacji prawnej, albowiem podjęcie pracy zarobkowej w toku pobierania zasiłku dla bezrobotnych przerywało by okres 180 dni nieprzerwanego pobierania zasiłku, który to okres jest konieczny dla nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego. Z tych też względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku.

O odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji Sąd Okręgowy orzekł w punkcie drugim wyroku, stosownie do art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, uznając, że nieprzyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego było wynikiem wadliwej oceny prawnej organu rentowego a nie wynikiem oceny dowodów i konieczności prowadzenia sądowego postępowania dowodowego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany organ rentowy zaskarżając go w całości, domagając się jego zmiany i oddalenia odwołania oraz zasądzenia kosztów zastępstwa prawnego za II instancję według norm przepisanych, ewentualnie jego uchylecia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Pozwany zarzucił naruszenie art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych przez jego niewłaściwe zastosowanie.

Organ rentowy w uzasadnieniu apelacji wskazał, iż odwołująca nie spełniła wszystkich przesłanek do przyznania świadczenia przedemerytalnego. Pozwany podkreślił, że ubezpieczona nie udowodniła ogłoszenia upadłości pozarolniczej działalności gospodarczej. Ponadto prawo do zasiłku dla bezrobotnych nabyte na podstawie zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej zostało jej przyznane od dnia 6 października 2016 roku w związku z wykazaniem

w okresie 18 miesięcy poprzedzających rejestrację okresu co najmniej 365 dni podlegania ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. W dniu 1 sierpnia 2017 roku ubezpieczona zarejestrowała się ponownie w Powiatowym Urzędzie Pracy

w C. i prawo do zasiłku dla bezrobotnych zostało jej przyznane na podstawie art. 73 ust. 5 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy na okres skrócony o okres pobierania zasiłku przed utratą statusu bezrobotnego z tytułu podjęcia zatrudnienia. Zdaniem organu rentowego okres zatrudnienia odwołującej w Firmie (...). M. C. zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 w/w ustawy wlicza się do 6-miesięcznego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Odwołująca wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanego organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Spór w przedmiotowej sprawie sprowadzał się od ustalenia, czy ubezpieczona spełnia warunki do nabycia świadczenia przedemerytalnego na podstawie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz.U. z 2004 roku nr 120 poz. 1252 ze zm.).

Na wstępie wskazać trzeba, że ustalenia uprawnień do świadczenia przedemerytalnego dokonuje się w oparciu o regulację art. 2 ust. 1 w/w ustawy. Przepis ten ustanawia 6 przypadków

i każdy z sześciu punktów tego artykułu zawiera grupę prawnych i faktycznych przesłanek nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego i grupy te są względem siebie rozłączne. Oznacza to, że wypełnienie warunków zawartych w jednym z tych punktów wraz z warunkami określonymi w przepisach szczególnych jest wystarczające do nabycia uprawnienia.

Sąd Okręgowy wskazał, iż podstawą rozstrzygnięcia sprawy był art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, zgodnie z którym prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn.

Należy podkreślić, że odwołująca wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego złożyła w dniu 29 stycznia 2018 roku. Zatem jej żądanie należało ocenić uwzględniając stan faktyczny jaki miał miejsce na dzień złożenia wniosku o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego - który zresztą był między stronami bezsporny - wynika, że odwołująca w dniu (...) roku miała ukończony wiek 55 lat i w tej dacie legitymowała się ponad 35 letnim stażem ubezpieczeniowym uprawniającym do emerytury. Poza sporem też było, że przed złożeniem przedmiotowego wniosku odwołująca była zatrudniona przez okres dokładnie 6 miesięcy na podstawie umowy o pracę

w przedsiębiorstwie (...)M. C.i że rozwiązanie z nią stosunku pracy nastąpiło z dniem 31 lipca 2017 roku wskutek wypowiedzenia dokonane przez pracodawcę

z powodu likwidacji stanowiska pracy. Następnie odwołująca zgłosiła się do Powiatowego Urzędu Pracy w C. i od dnia 1 sierpnia 2017 roku do 4 kwietnia 2018 roku pobierała zasiłek dla bezrobotnych, jednocześnie po upływie 180 dni od rozpoczęcia pobierania zasiłku dla bezrobotnych złożyła wniosek o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Odwołująca uzyskała zaświadczenie z PUP w C. o pobieraniu zasiłku dla bezrobotnych w dniu 29 stycznia 2018 roku i tego samego dnia złożyła wniosek o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Zatem na dzień złożenia tego wniosku nadal była zarejestrowana jako bezrobotna i jednocześnie bezspornym było, że w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Nie ulega więc wątpliwości, że odwołująca spełniła wszystkie przesłanki wskazane w art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Tym samym wskazana przez Sąd I instancji podstawa prawna rozstrzygnięcia była prawidłowa.

Pozwany w apelacji całkowicie nietrafnie zarzucał naruszenie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Sąd Okręgowy nie orzekał o prawie odwołującej na podstawie tego przepisu. Skoro odwołująca na dzień 29 stycznia 2018 roku spełniała wszystkie przesłanki z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych to dla rozstrzygnięcia sprawy nie miało znaczenia z jakich powodów odwołująca zakończyła prowadzenie działalności gospodarczej i stan faktyczny na dzień zakończenia tej działalności, tj. na dzień 30 września 2017 roku nie był istotny. Organ rentowy w apelacji nie dość, że przytoczył okoliczności w ogóle nie związane z niniejszą sprawą, to jeszcze w zasadzie nie odniósł się do ustaleń i wniosków Sądu I instancji, które legły u podstaw jego rozstrzygnięcia. Przede wszystkim nie zakwestionował on – w ramach kontradyktoryjnego procesu - ważności stosunku pracy jaki łączył odwołującą z M. C., ani też przyczyn jego rozwiązania, tj. likwidacji stanowiska pracy, które zostało wymienione w art. 2 ust. 1 pkt 29 lit. b ustawy o promocji zatrudnienia (Dz.U. z 2008 roku Nr 69 poz. 415 ze zm.) jako jeden z powodów rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

Reasumując, apelacja pozwanego nie zawierała zarzutów, które mogłyby skutkować zmianą lub uchynieniem zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe i prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz trafnie zinterpretował właściwie przywołane przepisy prawa materialnego. Sąd ten prawidłowo orzekł też o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, albowiem na dzień złożenia wniosku pozwany dysponował wszelkimi dokumentami umożliwiającymi przyznanie odwołującej prawa do żadanego przez nią świadczenia na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Z tych też względów Sąd Apelacyjny oddalił apelację organu rentowego jako nieuzasadnioną stosownie do art. 385 k.p.c.

SSA Daria Stanek SSA Alicja Podlewska SSO del. Monika Popielińska